

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 524

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 30 iulie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 821 din 26 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	2-3	Decizia nr. 845 din 3 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului	8-11
Decizia nr. 822 din 26 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	4-5	Decizia nr. 856 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor	11-12
Decizia nr. 826 din 26 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	5-7	Decizia nr. 862 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	13-14
Decizia nr. 840 din 2 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	7-8	Decizia nr. 890 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 821

din 26 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Aile în Dosarul nr. 7.212/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba chineză, desemnat în cauză spre a asigura translația, dl Ioan Budura.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia nr. 277/2009 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.212/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Yu Aile într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare formulată împotriva unei decizii de returnare de pe teritoriul României, emisă de Oficiul Român pentru Imigrări.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că textele de lege criticate, din cauza impreciziei și neclarității normelor pe care le reglementează, încalcă principiul

neretroactivității legii, dreptul la un proces echitabil și dreptul la muncă. Apreciază autorul excepției că dispozițiile legale examinate nu disting cu privire la situațiile tranzitorii și ar fi trebuit să cuprindă precizări în legătură cu străinii care obținuseră deja avizul pentru angajarea în muncă și veniseră în România în baza legii în redactarea anterioară modificărilor intervenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, astfel încât aceștia să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația lor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale. Arată, în acest sens, că textele de lege criticate nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil, și nici nu aduc atingere dreptului la muncă și protecția socială a muncii. Apreciază că prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 134/2008, coroborat cu

art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul conținut:

Art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007: „(1) În vederea obținerii autorizației de muncă pentru lucrătorii permanenți, angajatorul, persoană juridică din România ori o reprezentanță, sucursală sau filială a unei persoane juridice cu sediul în străinătate, va depune la Oficiul Român pentru Imigrări o cerere motivată privind necesitatea încadrării în muncă a străinului, însoțită de următoarele documente: (...) c) scrisoarea prin care se atestă bonitatea angajatorului, eliberată de banca la care acesta are deschis contul.”

Art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 — Prelungirea dreptului de ședere temporară în scop de muncă: „(1) Străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă li se prelungește dreptul de ședere temporară, dacă: a) sunt titulari ai unei autorizații de muncă valabile.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 41 alin. (1) cu privire la interdicția îngădirii dreptului la muncă. Se invocă, de asemenea, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Astfel, Curtea reține că autorul excepției critică, în realitate, modalitatea în care instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului pe parcursul căruia a invocat excepția a interpretat și a aplicat dispozițiile de lege atacate criticate, raportat, desigur, la situația de fapt specifică speței. În acest context, se susține că prevederile art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul

României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au caracter retroactiv, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la muncă, deoarece se aplică și străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă ce au obținut avizul necesar în conformitate cu legislația în vigoare la acel moment, anterior modificărilor legislative introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007. Acest act normativ a reglementat condiții diferite pentru acordarea dreptului de prelungire a șederii temporare în România în același scop — de muncă —, astfel că, fiind în imposibilitate de a le îndeplini, solicitantul este nevoit să se întoarcă în țara de origine.

Față de aceste susțineri, Curtea arată că modalitatea de interpretare și aplicare a unui anumit text de lege, raportat la o situație de fapt dată, nu poate constitui premisa invocării neconstituționalității acelui text. O astfel de critică nu poate fi reținută, deoarece neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia, fiind dedusă exclusiv din relația de contrarietate a textului legal supus controlului față de normele și principiile fundamentale invocate, și nu dintr-o situație nefavorabilă, la un moment dat, unei părți sau alteia dintr-un proces. Totodată, operațiunile de interpretare și aplicare a unui text la circumstanțele specifice unei cauze aparțin în exclusivitate competenței instanței de judecată investite cu soluționarea acesteia, și nu Curții Constituționale.

În plus, Curtea constată că textele de lege ce constituie obiectul controlului de constituționalitate nu conțin, în sine, norme care să aibă vreo legătură cu exigențele specifice principiului constituțional al neretroactivității legii civile sau dreptului părților la un proces echitabil, invocate de autorul excepției, și nici nu conțin îngădiri ale dreptului la muncă, ci reglementează o condiție legală în vederea obținerii autorizației de muncă pentru străinii intrați în România în scopul angajării în muncă sau care solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în același scop. Mai mult, Curtea a mai examinat constituționalitatea prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, respingând excepția prin Decizia nr. 277 din 26 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 24 martie 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Aile în Dosarul nr. 7.212/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 822

din 26 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. e)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Li Renshan în Dosarul nr. 5.511/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba chineză, desemnat spre a asigura traducerea în cauză, dl Ioan Budura.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia nr. 265/2009 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.511/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Li Renshan într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unei decizii de returnare de pe teritoriul României, emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, precum și obligarea acestuia la prelungirea dreptului de ședere în România în scop de muncă și la prelungirea autorizației de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de claritate și precizie în sensul prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, pentru prelungirea dreptului de ședere în România este necesară, pe de o parte, prezentarea contractului individual de muncă vizat de inspectoratul de muncă în a cărui rază își are sediul angajatorul, iar pe de altă parte, aceeași lege sancționează angajatul în caz de neprezentare a certificatului fiscal emis angajatorului de administrația finanțelor publice în a cărei rază teritorială își are sediul angajatorul, privind achitarea la zi a obligațiilor către bugetul public național. Prin urmare, condițiile legale pentru prelungirea dreptului de ședere în România în scopul angajării în muncă sunt excesive și discriminatorii, față de situația cetățenilor români, și îngrădesc dreptul constituțional la muncă,

mai ales când neîndeplinirea acestora nu poate fi imputată solicitantului dreptului.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, impunerea unor condiții cetățenilor străini pentru acordarea dreptului la muncă pe teritoriul României neavând semnificația încălcării acestui drept sau a principiului nediscriminării.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate privind nesocotirea principiului nediscriminării, din moment ce actul normativ atacat se adresează în exclusivitate străinilor, și nu cetățenilor români. Cât privește invocarea dreptului la muncă, pretins încălcat, precizează că art. 41 din Constituție consacră un drept fundamental și general, nu și absolut, ceea ce permite legiuitorului instituirea unor condiții legale specifice pentru exercitarea dreptului la muncă. Mai arată că textul de lege criticat conține norme suficient de clare și precise, astfel încât destinatarul acesteia să înțeleagă atât comportamentul cerut de lege, cât și consecințele nerespectării ei.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale. Arată, în acest sens, că textul de lege criticat reprezintă o garanție legală stabilită în scopul asigurării unui climat de ordine în valorificarea, de către titulari, a drepturilor și intereselor lor legitime. Totodată, apreciază că reglementarea examinată corespunde condițiilor de precizie și previzibilitate specifice normei juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, cu următorul conținut:

Art. 56. — Prelungirea dreptului de ședere temporară în scop de muncă: „(1) *Străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă li se prelungește dreptul de ședere temporară, dacă: [...]* e) *certificatul de atestare fiscală emis de administrația finanțelor*

publice în a cărei rază teritorială își are sediul angajatorul privind achitarea la zi a obligațiilor către bugetul public național, doar la prelungirile ulterioare sau dacă între data înregistrării solicitării pentru eliberarea autorizației și data înregistrării cererii pentru eliberarea permisului de ședere au trecut mai mult de 60 de zile.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție referitoare la neîngrădirea dreptului la muncă și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. e) din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Li Renshan în Dosarul nr. 5.511/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 826

din 26 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de S.C. „Flavia” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.171/325/2008 al Judecătoria Timișoara, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 393D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin doamna Flavia-Consuela Crăciun, în calitate de mandatar, cu procură

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au mai fost supuse examenului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme fundamentale și convenționale invocate și față de critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 265 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate, reținând, pentru argumentele acolo expuse, că prevederile de lege criticate nu cuprind norme de natură să aducă atingere dreptului la muncă sau principiului nediscriminării. Așa fiind, pentru identitate de rațiune, această soluție se menține și în dosarul de față.

specială depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 444D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Violeta Petre în Dosarul nr. 9.688/302/2008 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele Curții Constituționale, văzând identitatea de obiect al acestor cauze, pune în discuție, din oficiu, problema conexării lor.

Partea prezentă lasă la aprecierea Curții Constituționale, iar reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a celor două dosare.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 444D/2009 la Dosarul nr. 393D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției ridicate în Dosarul nr. 393D/2009, care solicită admiterea excepției, reiterând, în esență, aceleași considerente expuse și în fața instanței de judecată. Depune o copie a

certificatului de înregistrare a denumirii societății comerciale al cărei mandatar este, precum și concluzii scrise.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 199/2005. În plus, menționează că în Dosarul nr. 444D/2009 autorul excepției solicită, prin criticile formulate, completarea textului de lege examinat, în sensul introducerii unui termen rezonabil înăuntrul căruia contravenientul să aibă posibilitatea reală să intre în legalitate. Această atribuție nu aparține, însă, competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin **încheierile din 20 ianuarie 2009, pronunțate în Dosarul nr. 11.171/325/2008, respectiv nr. 9.688/302/2008, Judecătoria Timișoara și, respectiv, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepțiile au fost ridicate de S.C. „Flavia” — S.R.L. din Timișoara și, respectiv, de Violeta Petre, în cauze civile având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că măsura desființării construcțiilor realizate nelegal, prevăzută de art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la apărare, afectează exercitarea dreptului de proprietate privată, precum și principiul constituțional potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. În acest sens, se arată că termenul prevăzut în procesul-verbal de sancționare a contravenției pentru intrarea în legalitate este insuficient, în condițiile în care, deși termenul legal de soluționare a unei cereri privind eliberarea unei autorizații este de 30 de zile, acesta este cu mult depășit, în toate cazurile, de autoritățile administrației publice competente. Declanșarea unui litigiu împotriva respectivei autorități publice presupune parcurgerea obligatorie a procedurii prealabile, urmată de stabilirea primului termen de judecată, care de multe ori depășește „cu mult cele 90 de zile prevăzute în procesul-verbal de sancționare pentru intrarea în legalitate.” În plus, procedura prevăzută de Legea nr. 50/1991 este inechitabilă și lipsește contravenientul de garanțiile dreptului la apărare, deoarece, pe de o parte, actul normativ nu prevede un termen de prescripție a dreptului organelor administrației publice de a cere în instanță desființarea construcției, ceea ce face posibilă exercitarea oricând, deci abuzivă, a acestui drept. Pe de altă parte, în momentul sesizării instanței, organul constator „este deja în posesia unui titlu executor reprezentat de procesul-verbal de constatare a contravenției,” ceea ce conferă acestuia o poziție privilegiată, iar instanței de judecată un rol pur formal, doar de stabilire a termenului în care trebuie desființate construcțiile. Totodată, se aduce atingere dreptului de proprietate prin faptul că proprietarul este lipsit de bunul său, fără să existe o expropriere pentru cauză de utilitate publică și fără prealabilă despăgubire, părți din bunul în care este încorporat bunul supus măsurii desființării fiind distruse.

Judecătoria Timișoara, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 393D/2009, apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 444D/2009, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel cum s-a pronunțat constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, de exemplu deciziile nr. 581/2006, nr. 639/2007, nr. 820/2007 sau nr. 881/2007.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, având următorul conținut: „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...) b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

Autorii excepției de neconstituționalitate invocă prevederile art. 16 alin. (1), (2) și (3) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la dreptul de acces la instanță și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) în legătură cu dreptul la apărare, art. 44 — „Dreptul de proprietate privată” și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, referitoare la principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra conformității dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 față de normele și principiile fundamentale invocate și în prezenta cauză.

Un exemplu în acest sens este Decizia nr. 865 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 6 august 2008, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate, reținând, pentru argumentele acolo arătate, că textul de lege criticat nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dreptul de acces la instanță și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, dreptul la apărare, dreptul de proprietate privată și nici principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluția pronunțată cu acel prilej și considerentele ce au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în această cauză.

În plus, critica de neconstituționalitate vizează și aspecte legate de o pretinsă lipsă de reglementare, în sensul instituirii unui termen de prescripție înăuntrul căruia organele competente ale administrației publice au prerogativa de a cere în instanță desființarea construcției, termen asemănător celui de 2 ani de

prescriere a sancțiunii amenzii contravenționale. Din această perspectivă, însă, excepția de neconstituționalitate are caracter inadmisibil, deoarece Curtea Constituțională nu are competențe

în ceea ce privește activitatea de legiferare, Parlamentul fiind, potrivit art. 61 din Constituție, singura autoritate legiuitoare a țării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de S.C. „Flavia” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 11.171/325/2008 al Judecătorei Timișoara și de Violeta Petre în Dosarul nr. 9.688/302/2008 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 840

din 2 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Maria Burcea în Dosarul nr. 610/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Maria Burcea solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, arătând că textul de lege criticat permite concedierea abuzivă. Totodată, solicită anularea deciziei de concediere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul criticat conține suficiente garanții contra unei concedieri abuzive.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 610/109/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 din Codul muncii**, excepție ridicată de Maria Burcea în cauza ce are ca obiect judecarea contestației împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile art. 16, art. 21 și ale art. 53 din Constituție, deoarece nu conțin suficiente garanții în legătură cu drepturile constituționale și că ar trebui menționată expres obligația angajatorului de a oferi salariatului un alt loc de muncă, așa cum s-a prevăzut în art. 64 din Codul muncii.

Tribunalul Argeș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece instanța de judecată, care apreciază de la un caz la altul, hotărăște dacă desființarea locului de muncă a fost efectivă și dacă a avut o cauză reală și serioasă, neputându-se enumera de către legiuitor cauzele nereale sau neserioase.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 18 septembrie 2006.

În prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare: „(1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia.

(2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, în art. 21 privind accesul liber la justiție și în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Maria Burcea în Dosarul nr. 610/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 845

din 3 iunie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000
privind organizarea și desfășurarea referendumului**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Carmen-Cătălina Gliga — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea

și desfășurarea referendumului, excepție ridicată de Asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință” din Buzău în Dosarul nr. 4.426/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 mai 2009, în prezența reprezentantului autorului excepției și al Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a admis cererea de amânare a pronunțării formulate de partea prezentă în vederea depunerii de concluzii scrise și, în consecință, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 3 iunie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierea din 21 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.426/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință” din Buzău într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ, respectiv a unei hotărâri emise de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. În motivarea acțiunii introductive, reclamantul invocă excepția de neconstituționalitate ce vizează „reglementările din România cu referire la desfășurarea referendumului pentru demiterea Președintelui României din 19.05.2007”, „materializate în prevederile art. 1 alin. (3) din Hotărârea nr. 21/2007 a Parlamentului României, coroborate cu prevederile art. 34 din Legea nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, preluate și prin Hotărârea Guvernului nr. 372/2007, pct. 29 și 30 din Anexă.” Prin încheierea de sesizare, instanța de contencios administrativ a respins ca inadmisibilă cererea de soluționare a excepției de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 1 alin. (3) din Hotărârea Parlamentului nr. 21/2007 și ale pct. 29 și 30 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 372/2007 și, totodată, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin reglementarea desfășurării referendumului pentru demiterea Președintelui României din data de 19 mai 2007 într-o zi de sâmbătă, în intervalul orar 8.00 — 20.00, cetățenii aparținând cultelor religioase care au ca zi săptămânală de rugăciune sâmbăta — conform practicilor și ritualurilor religioase a căror alegere este garantată prin prevederi constituționale și internaționale — nu și-au putut exercita dreptul fundamental de a vota. Or, libertatea conștiinței este garantată, iar libertatea credințelor religioase nu poate fi îngrădită sub nicio formă; libertatea religioasă cuprinde dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practici și ritualuri specifice cultului. Autorul excepției face referire la demersurile legale prin care a solicitat Biroului Electoral Central și Guvernului României să dispună modificarea cu numai două ore a programului secțiilor de votare în cel puțin o secție de votare din fiecare localitate sau din localitățile în care există cetățeni aparținând confesiunilor religioase care au declarat sâmbăta ca zi săptămânală de închinare. Demersurile nu au fost, însă, soluționate în mod favorabil petentului, astfel că s-a adresat, în cele din urmă, Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, pentru ca, prin hotărâre, acesta să confirme caracterul discriminatoriu — pe motive de apartenență religioasă — al modului în care instituțiile abilitate au organizat și supravegheat corect

desfășurarea a referendumului național pentru demiterea Președintelui României, din data de 19 mai 2007. Hotărârea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării de respingere a cererii formulate a fost ulterior atacată de Asociația „Solidaritatea pentru Libertate și Conștiință” în fața instanței de contencios administrativ.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului nu încalcă prevederile din Constituție invocate, susținerile autorului excepției vizând mai mult o lipsă de reglementare, în sensul stabilirii prin lege a unei reglementări care să aibă în vedere și persoanele aparținând confesiunilor religioase care au sâmbăta ca zi săptămânală de rugăciune, astfel încât aceștia să-și poată exercita dreptul de vot. Mai mult, textul criticat nu se referă decât la orele între care se desfășoară scrutinul și nu stabilește o anumită zi din săptămână în care trebuie să aibă loc referendumul.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul legal criticat stabilește doar intervalul orar în care se poate desfășura scrutinul, data — și, implicit, ziua din săptămână în care acesta se desfășoară — fiind stabilită, în condițiile art. 15 lit. b) din Legea nr. 3/2000, prin Hotărârea Parlamentului nr. 21/2007. Or, faptul că dispozițiile art. 34 din legea atacată, doar coroborate cu alte acte administrative adoptate în aplicarea legii, creează premisele vătămării unui drept sau interes legitim al autorului excepției, excedează competenței Curții Constituționale, controlul revenind instanței de contencios administrativ, la care reclamantul a recurs deja. Mai mult, opțiunea legiuitorului exprimată prin art. 34 din Legea nr. 3/2000 nu poate fi interpretată ca o încălcare a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 11, art. 20, art. 16 alin. (1), art. 29, art. 36 sau ale art. 53 din Constituție, iar majoritatea dispozițiilor fundamentale invocate nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale. Textul legal criticat nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare și nu restrânge exercițiul unor drepturi sau libertăți constituționale, astfel cum pretinde autorul excepției. Se observă, în plus, că acesta vizează, în susținerile sale, aspecte ce țin de omisiuni de reglementare, ceea ce excedează controlului Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000, având următorul conținut: „Scrutinul se va deschide la ora 8,00 și se va încheia la ora 20,00.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) cu privire la valorile supreme ale statului român, art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1), sub aspectul egalității cetățenilor în drepturi, fără deosebire de religie, art. 29 alin. (1), (2) și (3) referitoare la libertatea conștiinței, art. 36 — *Dreptul de vot și ale art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Invocând prevederile art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (1) din Legea fundamentală, autorul excepției apreciază că sunt încălcate și Declarația universală a drepturilor omului, Declarația cu privire la eliminarea tuturor formelor de intoleranță și de discriminare bazate pe religie sau credință, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite prin Rezoluția 36/55 din 25.11.1981, „actele și celelalte tratate la care România este parte”, care consacră principiile nediscriminării și al egalității în fața legii, precum și dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Critice de neconstituționalitate formulate reclamă existența unui raport de contrarietate între prevederile art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, pe de o parte, și normele constituționale și convenționale care garantează libertatea de gândire, de conștiință și cea religioasă, precum și dreptul de vot, pe de altă parte. Conflictul dintre reglementarea legii atacate și textele fundamentale invocate se bazează pe ideea discriminării pe criterii de apartenență religioasă, având în vedere situația de fapt și de drept expusă de autorul excepției: împiedicarea efectivă a cetățenilor aparținând cultelor religioase care au ca zi săptămânală de rugăciune ziua de sâmbătă de a participa la referendumul pentru demiterea Președintelui României din data de 19 mai 2007, sâmbătă, în intervalul orar 8.00 — 20.00.

Curtea constată că susținerile autorului excepției nu sunt întemeiate.

Scopul dispozițiilor art. 9 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 18 din Declarația universală a drepturilor omului, al Declarației cu privire la eliminarea tuturor formelor de intoleranță și de discriminare bazate pe religie sau credință, precum și al art. 29 din Constituția României, invocate, este același: protejarea și garantarea libertății individuale de gândire, de conștiință și de religie. Dacă sub aspectul laturii interioare, intime, aceste drepturi au caracter absolut, este recunoscut caracterul lor relativ din perspectiva componentei externe, de exteriorizare sau manifestare a acestora. Garantarea libertăților amintite presupune din partea statului respectarea unor obligații specifice, fie negative, fie pozitive, acestea din urmă fiind concretizate în măsuri adecvate, astfel încât să fie evitată perturbarea exercițiului libertății individuale de gândire, de conștiință și de religie.

Contrar susținerilor autorului excepției, Curtea constată că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului nu materializează o ingerință din partea autorităților statale în ceea ce privește exercitarea nestingherită a libertății conștiinței, consacrată de art. 29 din Constituție, și nici a dreptului fundamental de vot, prevăzut de art. 36 din aceasta.

Sub un prim aspect, Curtea reține că sursa pretinsului conflict de constituționalitate rezidă în imposibilitatea exercitării concomitente, în cazul în speță, a unui drept electoral — dreptul de vot — și a libertății religioase, manifestate prin practicarea unor ritualuri specifice cultului care are declarată zi de rugăciune ziua a șaptea a săptămânii, sâmbăta. Atât stabilirea zilei de sâmbătă ca dată în care a avut loc referendumul pentru demiterea Președintelui României din 19 mai 2007, prin art. 1 alin. (3) din Hotărârea nr. 21/2007 a Parlamentului României,

cât și intervalul orar prevăzut de textul legal criticat, au împiedicat adepții acestui cult să-și poată exprima votul în cadrul referendumului atunci organizat, aceștia având obligații religioase de îndeplinit pe durata întregii zile de sâmbătă, până la apusul soarelui.

Or, față de aceste susțineri ale autorului excepției, Curtea constată că nu există stare de incompatibilitate între calitatea de cetățean, în virtutea căreia o persoană are dreptul de vot, și cea de practicant al unui cult religios recunoscut de statul român. Nicio prevedere legală conformă cu normele Constituției nu poate reglementa o interdicție în ceea ce privește exercitarea dreptului de vot, astfel că, nici în cazul de față, nu se pune problema unei restricții sub aspectul art. 53 din Legea fundamentală. Faptul că, prin modalitatea de organizare și desfășurare a referendumului pentru demiterea Președintelui României din data de 19 mai 2007, reglementată prin lege cu aplicabilitate generală pentru toți cetățenii țării, adepții unei minorități religioase din România au fost în imposibilitate de a-și exercita efectiv dreptul la vot, alegând, în schimb, ca, în același interval orar destinat scrutinului, să-și îndeplinească obligațiile și practicile religioase specifice cultului, nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 și nici într-o restrângere fie a exercițiului dreptului de vot, fie a libertății religioase.

Dreptul de vot exprimă esența relației cetățean — stat, independentă de relația cetățean — biserică, iar, potrivit art. 2 alin. (1) din Constituție, referendumul, alături de alegerile organizate pentru constituirea organelor reprezentative ale poporului român, reprezintă modalitatea constituțională de exercitare a suveranității naționale. Totodată, conform art. 29 alin. (5) din Legea fundamentală, „*Culte religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia[...]*”, însă organizarea acestora armează să aibă loc potrivit statutelor proprii, în condițiile legii, fără să perturbe ordinea de drept a statului și să afecteze drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor. Or, importanța unui referendum sau a alegerilor ce au loc, la un moment dat, într-un stat, primează net sub aspectul nivelului de interes general față de interesul restrâns, de grup sau individual, pe care îl proclamă o anumită minoritate religioasă, astfel încât adepții unui astfel de cult nu pot pretinde în mod justificat ca organizarea operațiunilor specifice unui scrutin național să aibă loc în funcție de practicile proprii aceluia cult. În materie electorală, și nu numai, legiuitorul are în vedere interesul general al societății și nu poate legifera în funcție de opțiunea religioasă a fiecărui cetățean, fără ca astfel să se poată susține încălcarea prevederilor art. 29 din Constituție, referitoare la libertatea conștiinței. Totodată, această politică legislativă nu poate avea semnificația unei discriminări pe criterii de apartenență religioasă, cum susține autorul excepției, ci exprimă mecanismul firesc al unui stat de drept, democratic și social, în care drepturile și libertățile cetățenilor sunt protejate astfel încât să se realizeze un echilibru rezonabil între interesul general al societății, pe de o parte, și drepturile și libertățile individuale, pe de altă parte.

Spre deosebire de legislația electorală pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, Președintelui României și autorităților administrației publice locale, care stabilește că acestea se desfășoară într-o singură zi, care poate fi numai duminică, în materia referendumului art. 15 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 3/2000 prevede că obiectul și data referendumului național se stabilesc „prin hotărâre a Parlamentului, în cazul referendumului privind demiterea Președintelui României, cu respectarea art. 95 alin. (3) din Constituție”, potrivit căruia „Dacă propunerea de suspendare din funcție este aprobată, în cel mult 30 de zile se organizează un referendum pentru demiterea Președintelui.” Așadar, ziua în care are loc referendumul pentru demiterea Președintelui României trebuie stabilită în funcție de

data hotărârii Parlamentului privind suspendarea din funcție a Președintelui României, în cel mult 30 de zile. În acest cadru constituțional și legal, Parlamentul prin Hotărârea nr. 20 din 19 aprilie 2007 a decis suspendarea din funcție a Președintelui României, iar prin art. 1 alin. (3) din Hotărârea nr. 21 din 24 aprilie 2007 a stabilit că „Referendumul național pentru demiterea Președintelui României va avea loc la data de 19 mai 2007”. Aceste acte normative, potrivit art. 146 din Constituție, nu intră, însă, în sfera controlului de constituționalitate.

De altfel, sugestiile autorului excepției privind anumite soluții practice pentru evitarea, cu prilejul referendumului din data de 19 mai 2007, a pretinsului conflict legat de imposibilitatea exercitării dreptului de vot al cetățenilor aparținând cultului religios ce are declarată ca zi de rugăciune ziua de sâmbătă, pe lângă faptul că au caracterul unor propuneri *de lege ferenda*, ce nu pot fi reținute de Curtea Constituțională, prezintă, totodată, numeroase impedimente sub aspectul derulării tuturor

procedurilor și operațiunilor specifice procesului electoral în condiții de maximă siguranță și transparență. Calendarul specific organizării alegerilor, ca de altfel și al organizării unui referendum, nu permite niciun fel de abatere de la pașii prestabiliți în acest sens de actele normative în materie, deoarece toate operațiunile trebuie să se desfășoare în același interval de timp pe întreg teritoriul țării, fără excepții sau întâzieri, pentru a nu fi pusă sub semnul întrebării corectitudinea desfășurării scrutinului. Așa fiind, critica autorului excepției vizează mai degrabă o problemă de ordin practic și organizatoric al desfășurării referendumului din data de 19 mai 2007, și nu de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, care să revină competenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, excepție ridicată de Asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conștiință” din Buzău în Dosarul nr. 4.426/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 856

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trash Com” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 10.075/281/2008 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, hotărârile Guvernului nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului

La finalul ședinței publice, se prezintă domnul Pompilius Florea, administrator unic al societății comerciale autoare a excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia și depune la dosar un set de înscrisuri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.075/281/2008, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Trash Com” — S.R.L. din Ploiești într-o cauză având ca obiect anularea unor acte de concesiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică neconstituționalitatea „tuturor documentelor care au fost folosite de Primăria Păulești și Consiliul Local Păulești, prin care societății i-au fost confiscate proprietățile deținute legal”, întrucât prin intermediul acestora a operat o „naționalizare” a proprietăților sale.

Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, prin raportare la dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trash Com” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 10.075/281/2008 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Hotărârii Guvernului nr. 548/1999 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea inventarului bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 15 iulie 1999.

În opinia autorului excepției, sunt nesocotite dispozițiile art. 44 din Constituție referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia a solicitat verificarea constituționalității „tuturor documentelor care au fost folosite de Primăria Păulești și Consiliul Local Păulești, prin care societății i-au fost confiscate proprietățile deținute legal”. Instanța în fața căreia a fost ridicată excepția a cenzurat, însă, multitudinea de hotărâri și avize emise de aceste autorități și a sesizat Curtea Constituțională doar cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 548/1999. Aceasta este, însă, inadmisibilă, întrucât, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare (...)*”, rezultă că niciun alt act normativ sau individual nu poate fi supus controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 862

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Fuyong în Dosarul nr. 7.213/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, însoțit de traducătorul autorizat de limba chineză, dl Ioan Budura. Lipsește partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul părții prezente. Aceasta, prin translator, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că noile cerințe prevăzute de textele de lege criticate pentru prelungirea dreptului de ședere temporară în scop de muncă îl pun în imposibilitatea de a mai rămâne pe teritoriul României, având în vedere că acesta obținuse dreptul de ședere temporară în temeiul altor prevederi legale aplicabile în materie, anterior modificărilor aduse prin reglementările atacate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia nr. 821/2009 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.213/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Chen Fuyong într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare

formulată împotriva unei decizii de returnare de pe teritoriul României, emisă de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate, din cauza impreciziei și neclarității normelor pe care le reglementează, încalcă principiul neretroactivității legii, dreptul la un proces echitabil și dreptul la muncă. Apreciază autorul excepției că dispozițiile legale examinate nu disting cu privire la situațiile tranzitorii și ar fi trebuit să cuprindă precizări în legătură cu străinii care obținuseră deja avizul pentru angajarea în muncă și veniseră în România în baza legii în redactarea anterioară modificărilor intervenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, astfel încât aceștia să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația lor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind conforme prevederilor constituționale și convenționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România și ale art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 134/2008, coroborat cu

art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007: „(1) În vederea obținerii autorizației de muncă pentru lucrătorii permanenți, angajatorul, persoană juridică din România ori o reprezentanță, sucursală sau filială a unei persoane juridice cu sediul în străinătate, va depune la Oficiul Român pentru Imigrări o cerere motivată privind necesitatea încadrării în muncă a străinului, însoțită de următoarele documente: (...) c) scrisoarea prin care se atestă bonitatea angajatorului, eliberată de banca la care acesta are deschis contul.”;

— Art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 — Prolungirea dreptului de ședere temporară în scop de muncă: „(1) Străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă li se prelungește dreptul de ședere temporară, dacă: a) sunt titulari ai unei autorizații de muncă valabile.”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege menționate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 41 alin. (1) cu privire la interdicția îngrădirii dreptului la muncă. Se invocă, de asemenea, art. 6 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Astfel, Curtea reține că autorul excepției critice, în realitate, modalitatea în care instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului pe parcursul căruia a invocat excepția a interpretat și a aplicat dispozițiile de lege criticate, raportat, desigur, la situația de fapt specifică speței. În acest context, se susține că prevederile art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au caracter retroactiv, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la muncă, deoarece se aplică și străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă ce au obținut avizul necesar în conformitate cu legislația în vigoare la acel moment, anterior modificărilor legislative introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007. Acest act normativ a reglementat condiții diferite pentru acordarea dreptului de prelungire a șederii temporare în România în același scop — de muncă —, astfel că, fiind în imposibilitate de a le îndeplini, solicitantul este nevoit să se întoarcă în țara de origine.

Față de aceste susțineri, Curtea arată că modalitatea de interpretare și aplicare a unui anumit text de lege, raportat la o situație de fapt dată, nu poate constitui premisa invocării neconstituționalității aceluși text. O astfel de critică nu poate fi reținută, deoarece neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia, fiind dedusă exclusiv din relația de contrarietate a textului legal supus controlului față de normele și principiile fundamentale invocate, și nu dintr-o situație nefavorabilă, la un moment dat, unei părți sau alteia dintr-un proces. În acest sens, Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit de faptul că noile condiții reglementate pentru prelungirea dreptului de ședere temporară în România nu sunt aceleași cu cele prevăzute, într-o legislație anterioară, pentru acordarea inițială a aceluiași drept. Or, operațiunile de interpretare și aplicare ale unui text legal la circumstanțele specifice unei cauze aparțin în exclusivitate competenței instanței de judecată investite cu soluționarea acesteia, și nu Curții Constituționale.

În plus, Curtea constată că a mai soluționat o excepție de neconstituționalitate având același obiect și o motivare identică, pronunțându-se în același sens, al respingerii ca inadmisibilă, prin Decizia nr. 821/2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, coroborat cu art. 56 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Fuyong în Dosarul nr. 7.213/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 890

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Blăniță în Dosarul nr. 725/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de avocatul Rareș Liviu Apetrei, cu delegație depusă la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, sens în care depune la dosar concluzii scrise.

Luând cuvântul, autorul excepției arată că încălcarea dispozițiilor de lege criticate nu este sancționată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 725/44/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Petru Blăniță într-o cauză penală privind săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzute de art. 257 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că art. 68 din Codul de procedură penală contravine dispozițiilor constituționale ale art. 22 alin. (1) și art. 23 alin. (1). În acest sens, arată că acest text de lege, fiind incomplet, creează „condițiile încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei”, prin aceea că organele competente ale statului, în loc să prevină săvârșirea unei infracțiuni, prin modul concret în care au cercetat condițiile săvârșirii infracțiunii de trafic de influență (organizarea flagrantului de trei ori), au determinat participarea persoanelor la acte infracționale. De aceea, consideră că dispozițiile de lege criticate trebuie completate cu următorul text: „Este oprit organelor de anchetă să creeze cadrul prielnic săvârșirii infracțiunii.”

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 din Codul de procedură penală — **Interzicerea mijloacelor de constrângere** — potrivit căreia „Este oprit a se întrebuița violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri, în scopul de a se obține probe.

De asemenea, este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 22 alin. (1): „Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.”;

— Art. 23 alin. (1): „Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele invocate de autorul excepției nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, astfel că soluția inadmisibilității excepției de neconstituționalitate, întemeiată pe art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu permite Curții Constituționale să modifice sau să completeze dispozițiile de lege supuse controlului său.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Blăniță în Dosarul nr. 725/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

